

[Grünbaum.]

Når vi har fået nogle regler, som jeg tror alle kan være enige om i og for sig giver det logisk rigtige skattesystem, så skal der hugges ind på det, fordi man siger: ja men det belaster likviditeten. Det erkender jeg naturligvis; ethvert beløb, der skal afgives fra en virksomhed, belaster likviditeten. Jeg synes ikke, der er noget rimeligt forhold i dette: Hvor det drejer sig om beskyttelse af privatkapitalen, dér kan man sandelig godt udsætte vore erhvervsvirksomheder for betydelige likviditetsproblemer og indkomstproblemer, så er det de andre arvinger, der skal have det, og det gør jo ikke noget, selv om det så går skidt for virksomhederne, men hvis det er det offentlige — og det vil sige alle de andre skatteydere, som har været med til at give disse virksomheder skattefordelene — så skal vi straks passe på, at der ikke kommer nogen problemer, så kan man tale om erhvervsfjendtlighed. Jeg synes, hr. Helge von Rosen skulle være for god til — også med det kendskab, jeg har til hr. Helge von Rosen både her fra talerstolen og fra udvalgsbehandlingen — at anvende den slags bemærkninger i vor diskussion her.

Jeg mener altså, at der kan være grund til at se på disse likviditetsproblemer, se, om vi kan finde en ordening; jeg mener ikke, den ordening, man har fundet, er den helt rigtige, men vi vil altså gerne være med til at se på det.

Ømann: Finansministeren bemærkede, at det ikke forbavsede ham, at den stærkeste modstand imod dette lovforslag kom fra socialistisk folkepartis side. Nej, det kan heller ikke undre mig, men det kunne måske også være, at det er, fordi jeg var den eneste, der ville og kunne se, hvad dette forslag i virkeligheden vil koste lønmodtagerne.

Finansministeren gav udtryk for, at det skulle være en slags naturtilstand, at der skulle skæ et salg, før der kunne ske en beskatning af særlig indkomst. At det modsatte ikke er så naturstridigt, fremgår dog af forslaget til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v., som finansministeren fremsatte den 3. april 1968. Der står i dette forslags § 1, nr. 4.:

„Overdragelse af formuegoder som gave eller arveforskud eller ved arveudlæg sidestilles i dette afsnit med salg af de pågældende formuegoder.“

Jeg tror også, at det blev vedtaget, jeg tror oven i købet med finansministerens stemme. Jeg fremdrager det bare for at sige, at det dogme, at der skal være realiseret en fortjeneste, det er noget, man kan stå og sige herfra; det er et dogme, men det er ikke så naturligt, som det lyder.

Finansministeren roste reglerne om småboer, for de kunne dog give anledning til nogen nemhed, det var praktiske regler, så slap man for at have med dem at gøre. Men det fremgik længere henne i svaret til mig, at der alligevel skulle ske kontrol og vurdering og efterregning i disse småboer, og den eneste forskel var, at der, hvis resultatet ikke var højt nok, ikke sendtes en regning frem til boet eller arvingerne. Så kan jeg ikke se, at der er sparet så forfærdelig meget.

Helge von Rosen: Jeg vil blot sige til hr. Grünbaum, at jeg har ikke drømt om at beskyldte ham og har rent faktisk heller ikke beskyldt ham for at være erhvervsfjendtlig. Hr. Grünbaum har heller ikke nogen grund til at føle sin faderstolthed til disse regler krænket. Det var dem, jeg omtalte som erhvervsfjendtlige, 1967-reglerne, men jeg burde måske have sagt — men det er vel egentlig unødvendigt — at forholdet var det, at disse regler druknede fuldstændig i debatten om det store, det egentlige, i kildeskattereformen. Derfor så man altså sådan en ejendommelighed som den, hr. Grünbaum selv trak frem, at de konservative — og det var vist uden debat eller nævneværdig debat — stemte også for disse regler, der altså efter min mening var erhvervsfjendtlige, reglerne, men altså ikke de konservative og ikke hr. Grünbaum. De radikale kan heller ikke tage sig til indtægt, at vi ikke stemte for disse regler, for så vidt mig bekendt skyldtes det ikke disse specielle forhold, men andre ting.

Finansministeren (Poul Møller): Hr. Ømann siger, at han kan se, og han er den eneste her, der kan se, hvad dette vil koste lønmodtagerne. Må jeg sige, han